

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ - ΚΑΥΣΙΜΑ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ (του Τάσου Τσακίρογλου)

✘ Η εικόνα κατάρρευσης στον χώρο της Υγείας στη μνημονιακή περίοδο μπορεί ίσως καλύτερα από οποιαδήποτε άλλη να περιγράψει την κοινωνική καταστροφή που έχει επιφέρει η πολιτική της λιτότητας. Οι δανειστές, μέσω της αποπληρωμής του χρέους, έχουν ήδη πάρει τη λίβρα της σάρκας που τους αναλογεί, αλλά ζητούν περισσότερα. Το βασικό λάθος πολιτικής εκτίμησης της παρούσας κυβέρνησης ήταν ότι πίστεψε στη δυνατότητα ενός «έντιμου συμβιβασμού», τη στιγμή που η διεθνής εμπειρία δείχνει ότι το διεθνές κεφάλαιο δεν ζητά απλώς να ακυρώσει τις κατακτήσεις περασμένων δεκαετιών, αλλά τα θέλει ΟΛΑ. Θέλει επαναθεμελίωση της κοινωνίας σε άλλες βάσεις και προϋπόθεση γι' αυτό είναι επιστροφή στη μηδενική βάση.

Όλα πρέπει να ξαναφτιαχτούν σύμφωνα με το νέο μοντέλο του αρπακτικού καπιταλισμού, αφού πρώτα εκθεμελιωθεί και ισοπεδωθεί κάθε «εμπόδιο» για τον στόχο αυτό.

«Το κεφάλαιο είναι νεκρή εργασία, που σαν βρικόλακας ζει μόνο ρουφώντας το αίμα της ζωντανής εργασίας. Και όσο πιο πολύ ζει τόσο πιο πολύ αίμα ρουφάει». Η μακάβρια αυτή διατύπωση του Μαρξ διατηρεί δυστυχώς και σήμερα (και ίσως περισσότερο σήμερα) όλη της την επικαιρότητα. Το κοινωνικό αντίστοιχο της επιστημονικής φαντασίωσης του αεικίνητου έχει βρει την πραγμάτωσή του στην αέναη αναπαραγωγή του κέρδους.

Σήμερα το κεφάλαιο δεν «ζει ρουφώντας μόνο το αίμα της ζωντανής εργασίας», αλλά ακόμα και των ανέργων, των αποκλεισμένων, του κάθε παρία. Τα πάντα είναι «αξιοποιήσιμα» σαν καύσιμα για την τόνωση της κερδοφορίας: οι άνθρωποι με σάρκα και αίμα, τα ζώα, τα φυτά, η οργανική και ανόργανη ύλη,

η φύση ολόκληρη και, τελικά, ο πλανήτης.

Η ανθρωπιστική κρίση στις χώρες της καταστροφής, το προσφυγικό, το μεταναστευτικό, το διατροφικό και η κλιματική αλλαγή αποτελούν απλώς τις διαφορετικές όψεις ενός και μόνου γεγονότος, το οποίο, όσο και εάν το εξωραΐσουμε λεκτικά, δεν αλλάζει.

Πρόκειται για μια καθολική κρίση του καπιταλιστικού μοντέλου. Ο στόχος να απομακρυνθούμε από την οικονομία των ορυκτών καυσίμων προκειμένου να φρενάρουμε την αύξηση της μέσης θερμοκρασίας της Γης είναι βραχυπρόθεσμος. Ο πραγματικός και μακροπρόθεσμος, αλλά επείγων, στόχος είναι να εγκαταλείψουμε το σύστημα που χρησιμοποιεί ως «επιφανειακό» καύσιμο του πλανήτη τον άνθρωπο.

Η συζήτηση για τις επιπτώσεις της κρίσης δεν αφορά πλέον τη δημοκρατία, αλλά τον ανθρώπινο πολιτισμό ως μια διαγενεακή κληρονομιά αιώνων | EUROKINISSI/TATIANA ΜΠΟΛΑΡΗ

Η πολιτιστική διαστροφή αυτού του συστήματος «γκρεμίζει» ακόμα και τα εργοστάσια (νοσοκομεία και συστήματα υγείας εν γένει) που «επιδιορθώνουν» όσους διασφαλίζουν την οικονομική αναπαραγωγή του: τους εργαζόμενους.

Η κερδοσκοπική φρενίτιδα φτάνει σε σημεία απόλυτης φρίκης: μόλις προχθές διαβάσαμε ότι υπάρχουν στην αγορά «ομόλογα του θανάτου», τα οποία αφορούν ασφαλιστήρια συμβόλαια ζωής που πωλούνται σε funds, τα οποία κερδίζουν από ενδεχόμενο πρόωρο θάνατο του αρχικού ασφαλισμένου.

Στις ΗΠΑ, αυτοί οι αρχικοί ασφαλισμένοι ήταν π.χ. ασθενείς του AIDS, οι οποίοι πλούσαν τα ασφαλιστήριά τους στο ένα τρίτο της τιμής τους, προκειμένου να αγοράσουν τα πανάκριβα φάρμακα για την ασθένειά τους. Μόλις αποδημούσαν εις Κύριον, τα funds εισέπρατταν στο ακέραιο το ποσό της ασφάλειας.

Η συζήτηση για τις επιπτώσεις της κρίσης δεν αφορά πλέον –και πάντως όχι κυρίως– τη δημοκρατία, αλλά τον ανθρώπινο πολιτισμό ως μια διαγενεακή κληρονομιά αιώνων, η οποία απειλείται σήμερα από τον ιστορικό ανορθολογισμό ενός πολιτισμού των καυσίμων και των θανατηφόρων αερίων του.

Πηγή: Η Εφημερίδα των Συντακτών, efsyn.gr